

Otvoreno pismo javnosti

Zašto liječnici štrajkaju?

Ukoliko pratite vijesti i portale primjetili ste ovih dana da se pojavljuju liječnici koji štrajkaju. Često se zadnjih mjeseci pojavljuju liječnici koji štrajkaju, Tuzla, Goražde, Livno. Čuju se i vide neki brojevi, satnice. Preletiš to, vazda netko štrajka, rudari, učitelji, kojekakvi djelatnici raznih pogona koji su pred stečajem, ali čekaj zašto štrajka jedan liječnik.

Trenutna plaća jednog liječnika u Hercegovačko-neretvanskoj županiji/kantonu je 1100 KM. Znae to je onaj „obični“ doktor, tvoj doktor, kojem prvom ideš kada se razboliš. To je liječnik bez specijalizacije, koji da bi „samo napisao uputnicu“, „samo otvorio bolovanje“, „samo pogledao grlo ili poslušao pluća“ išao u školu 18 godina. Taj doktor ukoliko nije u mogućnosti da nastavi tvoje liječenje šalje te liječniku u bolnicu koji je specijalist određene grane medicine i koji „samo da uradi ultrazvuk“, „samo da izvadi krajnike“, „samo da uradi gastroskopiju“ se školovao 23 godine. Ukoliko i on treba dodatni savjet i stručnu pomoć ti koji ovo čitaš ideš kod subspecijaliste koji da bi „samo pogledao nalaze“, „samo rekao svoje mišljenje“ je proveo pred knjigom 25 godina svog života. Znaš li čitaoče koliko košta jedan sat tvog doktora. Reći ću ti, košta 2 KM u gradu Mostaru, Konjicu, Čapljini, Jablanici, Čitluku. Ali drugdje u našoj napaćenoj zemlji vlasti i narod shvatili su da mora i može vrijediti više. U Sarajevu liječnik specijalist ima plaću 2015 KM, u Konjicu 1350 KM. 42 kilometra udaljenosti i 665 KM razlike u primanjima.

Znam, pomislit ćeš, pa nije to tako ni loša plaća, bolja je od prosjeka, ali smatraš li da osoba koja pazi na zdravlje tvog djeteta, tvoje bake, nane, oca, dajđe zaslužuje da radi to za 2 KM po satu. Nije li uredu da je bar jednako (pot)plaćen kao i doktor u Zenici, Travniku, Goraždu.

Kaže pjesma „nije u šoldima sve“ , pa i nije. Ne rade liječnici svoj posao radi novca samo, jer da su htjeli zaraditi, mogli su se baviti puno unosnijim poslom, npr. Politikom. Ono što liječnici rade, ne može se ni platiti ni naplatiti. Koliko biste vi naplatili Bajram ili Božić sa svojim bližnjima. Možda je to posljednji Božić vašeg oca ili prvi Bajram s vašom bebom. Koliko on košta. Znaš li ti koji čitaš, kako je, prođe li te jeza, kad čuješ zvuk sirene kola hitne pomoći? Za koliko bi novaca sjeo u ta kola i bio glavni odgovorni za živote unesrećenih u prometnoj nesreći. Za koliko novca bi rekao obitelji da njihovog sina, unatoč svim naporima, nisi uspio spasiti. Ostavljajući ti ženo svoje dijete noćima bez majke da bi brinula za tuđu djecu, roditelje, supružnike.

25 godina školovanja ali i dalje ne smije i ne može proći dan da ne učiš. Jer je takav posao, mislim poziv. Svijet je lopta šarena, svaki dan neki novi lijek, neko novo istraživanje, način liječenja. Nosiš posao kući, i nema odmora. Doktor si i na cesti, i u restoranu, u Mepasu, na utakmici. Doktor si preko vibera, preko maila. Doktor na Kupresu i doktor u Makarskoj. Doktor kad se utopi dijete i kad padne motorista. Doktor kad...

Čuješ kako pričaju: „šta će im bolje plaće, ionako uzimaju od svijeta“, „hoće bolje plaće samo za sebe ali ne i za medicinske sestre i tehničare“, „ako im ne valja ovdje što ne idu u Njemačku“.

A doktore nitko ne pita. Ne brane se. Šute i rade. Čak i kad im ti dođeš pa kažeš ja malo čitao po internetu.

Ima nas svakakvih. Nas doktora. Imamo nas koji radimo svoj posao kao da je posao a imamo nas koji radimo svoj posao kao poziv. Jednako kao što ima i prodavačica, kuhara, konobara, bankara, učitelja, sportaša, svećenika i imama. Ovakvih i onakvih. Nismo svi isti. Ljudi smo. Sjeti se, ti koji čitaš, susreće sa svim doktorima s kojima si se nažalost susrećao na njihovom radnom mjestu. Koliko ti je ostalo u sjećanju da su to časni ljudi, koji rade svoj posao najbolje kako znaju i koliko im uvjeti dopuštaju. Skoro svi, iskreno, nije li, skoro svi do jednog.

Ne želimo mi samo povećanje za sebe. Mi radimo svoj posao koliko možemo i dajemo najbolje od sebe. Bez medicinskih sestara i tehničara ne možemo. Oni rade težak posao i često neprimjetan. I imaju svoj sindikat i bore se svojim snagama za svoja prava koja im pripadaju.

I ne, ne želimo u Njemačku, ni u Austriju, Hrvatsku, ni bilo gdje nas kolege zovu. Dođite, ovdje vam sve pružaju, u mjesec dana zaradit ćete godišnju plaću. Ne želimo ići. Štrajkali su naši mentori i profesori koji su pred mirovinama, svoje znanje su prenosili nama. Želimo ostati uz svoj narod i prava jednaka onima naših kolega udaljenih 40 kilometara i 600 KM od nas.

Povrijeđeni smo jer nam se uskraćuju prava koja su našim kolegama diljem Federacije omogućena. Dosta nam je bilo šutnje. Ne tražimo ništa više nego što imaju ostali. Pridružite nam se u moralnoj potpori i razumijevanju tijekom naše borbe za obranu dostojanstva struke, ukoliko naravno smatraš da smo to zaslužili. Unaprijed hvala!

Sindikata liječnika Hercegovačko-neretvanskog kantona/županije

dostojanstvo!